

Иван Вазов

Родното пепелище

Ох, не за радост, не и за разтуха
при теб дойдох, о бащино огнище,
на мойто детство люлка вече глуха,
на мойта младост жално пепелище.

Печално гледат тез останки прашни,
тез срутени стени, грамадни ями,
тез дупки с бурени обрасли, страшни,
кат гробове зинали под крака ми.

Ах, де оградата оная мила,
де раснах, пях, минувах дни благатки,
де зрейше мойта младост, ум и сила
под толкова любов и грижи сладки?

Де она дом, във чий прозорци чисти
засмяно утром слънцето блещеше?
Де младата лоза с зелени листи,
коя над двора весела висеше?

Де чучура с вълни шумящи, светли?
Де чемиширите бухлати, гъсти? –
Гласът на перястите будни петли
и песните на птичките чевърсти?

Уви, днес всичко глухо, запустяло!
И тук, и около: трева, грамади.
Скръбта живеи в туй място погрозняло
и гущерът – в разсипаните сгради.

Едвам тук-там лица печални, бледни,
кат призраци се мяркат в бучинишгът,
моми повехнали, вдовици бедни,
остали живи само да въздишат.

Направо впивам очи насълзени
да зърна нещо в тез останки гробни,
следи на пламъци и разрушение,
на сънища мъчителни подобни.

Не видя нищо! Всеу аз блуждая,

и къта, де пръв път видях небето,
уви, едвам аз мога да позная –
и то по свиването на сърцето.

Сопот, юли 1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5192>]